

Egy pilóta imája

Chaplain John Eastwood, 464-ös Bombázó Csoport

Egy pilóta imája

Urunk őrizz és vezess minket ahogy repülünk,

Mikor az égbolt hatalmas úrjébe merülünk.

Légy velünk mikor gépünk felszállóban,

Reggeli fényben és napos sugárban.

Örök Isten, mindenható megmentőnk,

Adj merészséget és légy bátoritónk.

Őrizz meg minket akárhova megyünk,

Srapneltől, flaktól, tűztől, ellenségtől.

Te vagy a legénység legtiszteltebb tagja,

Utazz velünk odafenn a kék magasban.

Irányítsd bombáinkat az ellenfelünkre,

De véd meg az ártatlant, akit te ismersz.

Tarts minket mind együtt a célpont felett,

Add hogy a munkánk eredményes legyen.

Ments meg minket a gyűlölettől és a bűntől,

És segíts, hogy épen szállhassunk ki a gépből.

Ó Istenünk vigyázz reánk ahogy repülünk,

Magányos utunkon fenn as úrön keresztül.

An Aviator's Prayer

God guard and guide us as we fly,
Through the great spaces of the sky;
Be with us as we take to air,
In morning light and sunshine fair.
Eternal Father, strong to save,
Give us courage and make us brave;
Protect us whereso'er we go,
From shell and flak and fire and foe.
Most loved member of our crew,
Ride with us up in the blue.
Direct our bombs upon the foe,
But shelter those whom thou dost know:
Keep us together on our way,
Grant our work success today.
Deliver us from hate and sin,
and bring us safely down again.
O God protect us as we fly,
Through lonely ways across the sky.

De azután ne csalj meg és tartsd meg szavadat, ha elmúlt a veszély!

„ISTENEM HISZEK TEBENNEK, MERT
ÖRÖKKÉ IGAZMONDÓ VAGY.

ISTENEM REMÉLEK TEBENNEK,
MERT VÉGTELENŰL HŰ ÉS IRGAL-
MAS VAGY.

ISTENEM MINDEN FÖLÖTT SZERET-
LEK TÉGED, MERT VÉGTELENŰL JÓ
ÉS SZERETETREMÉLTÓ VAGY.”

Jézusom, őrizz bennünket.

Jézusom, őrizd családomat.

Jézusom, őrizd hazánkat.

Jézusom, ne hagyj el a Benned bízókat.

*Jézusom, adj békét a szíveknek,
adj békét a világnak!*

APOSTOLKODJ A VESZÉLYBEN,
ÖNTS LELKIERŐT MÁSOKBA,
TANÍTSD MEG ŐKET IS ATÖKÉLETES
BÁNATRA.

Állj be azok közé, akik elősegítik az én
Szívem uralmát a földön. Ennél nagyobb
jót nem tehetsz!

Fk.: Tóth J.

VISSZ BUDAPEST

LÉGIVESZÉLYT JELEZNEK?

BIZTOS ÖVŐHELYET KERESSEL?

VIGYÉL MEGŐRÖGÖDŐL AZ ÖVŐHELYRE!

„**JÖJJEK HOZZÁM MINDNYÁJAN,**
AKIK ELFARADTATOK ÉS MEG VAGYTOK
TERHELVE ÉS ÉN FELÚDITLEK TITEKET.”

(Mt. 11, 28)

EGYHÁZI JÓVÁHAGYÁSSAL.

Megszólt a sziréna.

Mindenhol Isten kezében vagy!

Ne zúgolódj! Bizzál bennem, mert az Istent szeretőknak minden javára válik! TUDOD-E HÁNYAN VANNAK, AKIK CSAK A SZIRÉNAZÜGÁS MELLETT ÉRTIK MEG, HOGY NEM MINDEN EZ A FÖLDI ÉLET, HANEM **AZ ÉLET VÉGSŐ CÉLJA ÉN VAGYOK?**

A világháború borzalmait nem én akartam, hanem az emberi önzés, amely semmibe vette parancsaimat.

Sokaknak kellett ez a világégés, mert ha nem inog meg lábuk alatt az arasznyi földi lét talaja, nem gondolnak a halál utáni életre...

HOL TALÁLSZ MOST ERŐT,

amikor az emberi erő gyenge?

EGYEDŰL CSAK NÁLAM!

„Jézusom, Irgalom!” (Ha szívbeli bánattal mondd, teljes búcsút nyersz.)

Ajándk fel ezt a szenvedést is ENGESZTELESŰL, HOGY ÉSZRE TÉRJEN AZ EMBERISÉG ÉS MEGTALÁLJON ENGEM, A BÉKE EGYEDŰLI FORRÁSÁT.

Gondolkozzál csak...

Nem biztos, hogy éppen téged és teidet fog érni a bomba. Viszont bárhol legyél is, ha én elszólitlak, el kell jönnöd, akár háborúban, akár békében.

De én csak javadat akarom. Hiszen azért jöttem a földre... Miért nem mered reám bízni a sorsodat?

El ne felejtsd: **LEGBIZTOSABB ÓVÓHELY A TISZTA LELKIISMERET!**

Bűn terheli lelkedet? Indítsd fel a tökéletes bánatot:

„Ó ISTENEM, TELJES SZIVEMBŐL BÁNOM MINDEN BŰNÖMET, MERT AZOKKAL TÉGED, VÉGTELENŰL JÓ ÉS SZERETETREMÉLTÓ ISTENEMET MEGBÁNTOTTALAK. ERŐSEN FOGADOM, HOGY A BŰNT ELHAGYOM ÉS AMINT ALKALMAM LESZ, MEGGYÓNOK. JÉZUSOM, IRGALMAZZ! JÉZUS SZIVE, BIZOM BENNED!”

Nem Tudhatom

Radnóti Miklós:

Nem tudhatom, hogy másnak e tájék mit jelent,
nekem szülőhazám itt e lángoktól ölelt
kis ország, messzeringó gyerekkorom világa.
Belőle nőttek én, mint fatörzsből gyöngye ága
s remélem, testem is majd e földbe süpped el.
Itthon vagyok. S ha néha lábamhoz térdepel
egy-egy bokor, nevét is, virágát is tudom,
tudom, hogy merre mennek, kik mennek az úton,
s tudom, hogy mit jelenthet egy nyári alkonyon
a házfalakról csorgó, vöröslő fájdalom.
Ki gépen száll fölébe, annak térkép e táj,
s nem tudja, hol lakott itt Vörösmarty Mihály;
annak mit rejt e térkép? gyárat s vad laktanyát,
de nekem, szöcskét, ökröt, tornyot, szelíd tanyát;
az gyárat lát a látcsón és szántóföldeket,
míg én a dolgozót is, ki dolgáért remeg,
erdőt, füttyös gyümölcsöst, szőlőt és sírokat,
a sírok közt anyókat, ki halkán sírogat,
s mi főnről pusztítandó vasút, vagy gyárüzem,
az bakterház s a bakter előtte áll s üzen,
piros zászló kezében, körötte sok gyerek,
s a gyárak udvarában komondor hempereg;
és ott a park, a régi szerelmek lábnyoma,
a csókok íze számban hol méz, hol áfonya,
s az iskolába menvén, a járda peremén,
hogy ne feleljek aznap, egy kőre léptem én,
ím itt e kő, de főnről e kő se látható,
nincs módszer, mellyel mindez jól megmutatható.

Hisz bönösök vagyunk mi, akár a többi nép,
s tudjuk miben vétkeztünk, mikor, hol és mikép,
de élnek dolgozók itt, költők is büntelen,
és csecsszopók, akikben megnő az értelem,
világít bennük, őrzik, sötét pincékbe bújva,
míg jelt nem ír hazánkra újból a béke ujja,
s fojtott szavunkra majdan friss szóval ők felelnek.
Nagy szárnyadat borítsd ránk virrasztó éji felleg.

1944. január 17.